

VÁSÁRBAN

Gyékényes, abroncsos alföldi szekér,
 Honnan cipel a sors — s e három egér?
 Hoztál-e pirosló új búza-magot?
 Mezők üde lelkét; friss széna-szagot?

Odakünn már, ugy-e, megért a kalász?
 Rét gyapja lenyírva; foly a takarás;
 Boglyák tetejéről egy-egy suta gém
 Néz szét aratóknak vidám seregén?

Rég nem látta bizony vidámnak e nyájt,
 Minden nyara — új seb — s régire fáj;
 De talán most e nagy messzi-jószág
 Aldást hoz az egyszer; Szép Magyarország.

Legyen is, legyen is megáldva e föld
 — Isten maga telke — mint rég ezelőtt,
 Mikor én a „markot hajtani“ kezdtem,
 S nem sikerült, bár hogy s mint igyekeztem.

Igy — vézna, ügyetlen testi dologra —
 Aadtam fejem a böles tudományokra,
 Barázda helyébe szántván sorokat,
 — Nem kérkedem ezzel, mert azt se sokat.

De, hogy a mezőt, az anyatermészet
 Kebelét elhagytam, sajog egy érzet,
 Holtig sajog itt benn, — s tüzesebben vér
 Láttodra, te búzás alföldi szekér.

(Arany János.)

A pénz ördöge.

Szeretném, ha helyes nézeteid volnának a pénz értékéről. Pénz nélkül nem lehet megélni, az biztos, de viszont csak a pénzért élni nem emberi élet, az is biztos. Pénzhajhászás nem lehet emberi élet célja, mert hiszen a pénz csak eszköz az élet magasabb javainak megszerzéséhez.

Egy dúsgazdag ember így nyilatkozott halálos ágyán: „Negyven évig mint valami rabszolga, úgy dolgoztam, hogy vagyonomat összegyűjtsem, életem hátralévő részét pedig arra fordítottam, hogy vagyonomra, mint valami detektív őrködjem, és mit kaptam mindezért? Kosztot, lakást és ruhát.“ Igaza van Szent Bernátnak: „A vagyont fáradsággal szerezzük, gondal örizzük és fájdalommal veszítjük el.“

„Ne hidd, hogy hatalom, dicsőség, fény, pompa boldogítanak, A tenger el nem oltja szomjad, hanem csak a tiszta kis patak.“

(Reviczky Gyula.)